

„Ahoj Jupitere,“ postála Poppy trochu déle u jednoho stání – Jupitera měla možná o trošku raději než ostatní koně, přiznala si. Když vyhlédl ze svého boxu, vtiskla mu na veliký kaštanový nos polibek. Jeho huba sladce voněla senem a tím úžasným koňským pachem, který tolik milovala. Chybělo jí to.

„Pop?“ netrpělivě zavolala teta Sofie od jiného boxu. Zatímco Poppy laskala Jupitera, málem zapoměla na překvapení. „Už jdu,“ řekla, odtrhla se od Jupitera a běžela kolem ostatních stání. V duchu posílala koním tiché omluvy a slibovala, že se k nim brzy vrátí. Doběhla k tetě a strýčkovi a málem přitom uklouzla na troše sena, jak rychle zabrzdila.

„Co je to?“ zeptala se. Přes hrazení posledního boxu vyčnívala pěkná šedivá hlava a velké hnědé oči ji sledovaly, jako by taky chtěly vědět, o co jde. Tady obvykle poníci nebývali – tato část boxů byla určena pro velké koně.

Teta Sofie se zasmála a postrčila Poppy blíž. „To je Crystal.“

„Ta je krásná.“ Poppy ji pohladila po hlavě a zahihňala se, když jí Crystal začala frkat do tváře a otírat se o vlasy.

„Myslím, že se jí líbíš,“ řekl strýček Mark a poníka pohladil. Poppy se líbilo, jak něžně se ke zvířatům choval. Byl veterinář pro velká zvířata a ona ze všeho nejvíc milovala, když s ním vyjížděla k chovatelům a mohla ho sledovat při práci.

Poppy se ohlédla. „Je tady ustájená?“ zeptala se. Teta Sofie zavrtěla hlavou. „Crystal právě přijela, Poppy. Ona je to tvé překvapení.“ Poppy se zhoupl žaludek. Co tím teta myslela – její překvapení? Strýček Mark přistoupil blíž a vzal Poppy kolem ramen. „Tenhle rok byl pro tebe těžký, Poppy, a my jsme ti chtěli udělat radost.“

Poppy nechtěla přemýšlet o posledním roce. Jediné, co opravdu chtěla, bylo myslet na koně a zas jen a jen na koně. „Takže když tady budu, můžu na ní jezdit?“

„No, víš, ona je tvůj poník, takže si myslím, že to znamená, že na ní můžeš jezdit, kdykoli budeš chtít,“ odpověděla teta. Poppy se na ni otočila. „Cože?“

Oba se začali smát. „Slušelo by se říct ‚děkuju‘.“ Teta Sofie se usmívala, ale její tvář jinak zůstávala vážná.

„Můj nový poník?“ zeptala se Poppy pro případ, že třeba špatně slyšela. To bylo neuvěřitelné! Už několik let snila o tom, že bude mít vlastního poníka.

„Jdi k ní a hezky se s ní seznam, holčičko,“ řekl Mark. „Ovšem, pokud se ti líbí.“

Poppy nepotřebovala dvakrát pobízet. Nadzvedla západku Crystalina boxu a vkročila dovnitř. Vydechla její jméno, jako by bylo kouzelné. To bylo nesku-tečné. Přece nemohla být její, nebo ano? Její vlastní poník. Poppy se podívala ze strýčka na tetu a zpátky na Crystal. Crystal byla ten nejkrásnější, nejbáječnější a nejroztomilejší poník, jakého Poppy v životě viděla. Teď přikročila blíž k Poppy, zafuněla jí do dlaně a polechtala ji svými vousky.

Poppy se vrhla na tetu a strýčka a vykřikovala: „Děkuju, děkuju, děkuju!“ Řehtání a frkání se začalo rozléhat po celé stáji. „Prrr, děvče, vždyť nám splášíš všechny koně!“ Strýc Mark ji káral, ale na tváři mu zůstával úsměv.

„Tak se na toho poníka podíváme, co říkáte?“ řekla teta Sofie, sundala ze dveří nové růžové vodítko a podala je Poppy. Ta vodítko uchopila a jemně ho přetáhla Crystal přes hlavu. Usmívala se od ucha k uchu. Pořád tomu nemohla uvěřit. Toužila mít vlastního koně od té doby, kdy poprvé promluvila, a strádala každou minci do svého koňského fondu, ale když jí zemřel tatínek a bylo třeba se přestěhovat, vzdala

to. Její maminka si nemohla dovolit koupit koně ani jí umožnit, aby se o nějakého starala.

Ale teď jí strýček Mark a teta Sofie věnovali jejího vlastního poníka. Kdyby si nedělala tolik starostí o maminku, která zůstala doma, byl by to nejlepší den jejího života.

Poppy vedla Crystal na jízdárnu. Kobylka šla poslušně vedle ní, ačkoli Poppy byla stále ještě rozrušená. Měla pocit, že už je to věčnost od té doby, kdy naposledy jela na koni, a doufala, že nic z toho nezapomněla.

„Dneska to vezmeme jen zlehka, nevadí?“ řekla teta a otevřela branku, aby mohli projít. Poppy přikývla. Udělá, co se jí řekne, jen pokud nebudou chtít, aby Crystal opustila. Crystal trpělivě stála s hlavou otočenou směrem k Poppy.

„Tak, slečno,“ zamumlala Poppy a Crystal jemně podržela na krku. „Buď na mě dneska hodná, ano? Už nějakou dobu jsem nejezdila.“

Jezdívala sem často, o každých školních prázdninách a prodloužených víkendech, ale od její poslední vyjížďky uplynulo několik měsíců.